

РЕШЕНИЕ

№ 1753

гр. София, 18.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **271** по описа за **2021** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение от 26. 11. 2020 г. по НАХД № 810 / 2020 г., Софийски районен съд, НО, 104 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22-006404 от 06. 01. 2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв., на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във връзка с чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 303, ал. 3 от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от дружеството, с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и необосновано, тъй като не били събрани доказателства, че действително лицето е работило в стопанисвания от фирмата обект.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, се представлява от пълномощник, който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разносните по делото.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Винарска и К. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са представени нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правни констатации на въззивния съд.

Установено е, че на 10. 09. 2019 г., е извършена проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда” – С. за спазване на трудовото законодателство в строителен обект – детска градина № 124, находяща се в С., [улица]. За извършената проверка е съставен протокол в присъствието на представител на дружеството, като за отстраняване на констатираните нарушения са дадени задължителни предписания. В протокола за извършена проверка, е констатирано, че лицето Д. А. П. с ЕГН [ЕГН] работи в обекта, като „общ работник”, без разрешение от Инспекцията по труда.

На 30. 10. 2019 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение на дружеството [фирма], в който нарушението било квалифицирано като такова на чл. 303, ал. 3 от КТ. Актът бил предявен за запознаване със съдържанието му и връчен на същата дата на пълномощник, след което е издадено и обжалваното наказателно постановление.

При тази фактическа обстановка настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че е осъществен състава на административно нарушение, за което е наложено административно наказание.

Правилно от страна на Софийски районен съд, е прието че отговорност по чл. 414, ал. 1 от КТ, носи работодателят или съответното длъжностно лице. При реализиране на отговорността на [фирма], същата е станала в качеството му на „работодател”, тъй като безспорно по делото е установено, че въпросното дружество е извършвало строителни дейности на обекта.

Съдът счита за неоснователни изложените доводи в касационната жалба, че изпълнител на обекта е друго лице. Действително с жалбата пред районния съд е приложено обявление за възложена обществена поръчка, от което е видно, че изпълнител на строителните дейности на този обект е [фирма]. В същото време от разпита на свидетеля К. – главен инженер в [фирма] се установява, че на този обект същите не са главен изпълнител, но имат договор за наем на работници с [фирма]. В подкрепа на това е и представеното Споразумение за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд между [фирма], в качеството на изпълнител и [фирма], в качеството му на възложител.

В този смисъл са неоснователни доводите за липсата на вина на дружеството, тъй като очевидно макар изпълнител на поръчката да е едноличния търговец, самата дейност се извършава от работници на [фирма]. В същото време, отговорността на юридическото лице е безвиновна и след като безспорно е установено, че се престира работна сила и в изпълнение на неговата дейност, именно това юридическо лице следва да понесе наказанието, в качеството му на „работодател”.

Съгласно чл. 303, ал. 3 от КТ, лицата от 16 до 18 години се приемат на работа с разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай.

Правилно районния съд е приел че към датата на извършване на проверката – 10. 09. 2019 г. лицето Д. А. П. не е имал навършени 18 години, а е престира работна сила, без разрешение от инспекцията по труда, което представлява нарушение на чл. 303, ал. 3 от КТ.

Видно от саморъчно попълнената от П. декларация, същият изрично е посочил, че работи в [фирма], като общ работник. Същите данни, са изнесени и в приложените от него сведения.

Съдът намира за неоснователни доводите в касационната жалба, за годността на документа. Независимо от неграмотното му попълване, безспорно подписаните от П. декларация и сведения, носят всички характеристики на документ, като освен това същите не се оспорени в хода на производството пред СРС.

От друга страна, по делото действително е представена декларация от майката на П., че синът ѝ бил на обекта само да събира старо желязо, но правилно същата не е ценена от районния съд. В декларацията на П. изрично се сочи, че работи на обекта от месец август, като общ работник и всяка събота получава по 240 лв. В подкрепа на тези данни е приложената декларация от другото непълнолетно лице намерено на обекта – А. К. Г., който също потвърждава, че работи на обекта като общ работник.

В подкрепа на изводите, че двете непълнолетни лица са работели на обекта, е и представения акт за отстраняване, съгласно който същите лице са отстранени, като този акт е връчен на техническия ръководител на обекта и няма данни същия да е бил обжалван.

Касационната инстанция намира за неоснователни и доводите, че неправилно е била установена самоличността на непълнолетните лица, тъй като същата е установена от полицейски служител, който е подал сигнал по „горещ телефон“, доколкото е възникнала злополука на обекта и част от арматура пада на крака на П.. В същото време, самоличността на лицата се установява и от саморъчно попълнените от тях декларации. В тази връзка, независимо, че Д. П. не е могъл да бъде открит по време на производството пред районния съд и да бъде разпитан, това не означава, че това лице не съществува или че не било доказано извършването на работа за дружеството касатор.

При съвкупната преценка на всички доказателства и най-вече на саморъчно попълнените декларации и сведения от Д. П., както и от тези на другото непълнолетно лице, се установява, че същите са престирали работна сила именно за [фирма], без преди това да е издадено разрешение от Инспекцията по труда.

В тази връзка, съдът намира за неоснователни доводите в касационната жалба, че тези обяснения не следвало да се вземат предвид, тъй като не били взети в присъствието на родител или настойник на лицето. Точно обратното, видно от показанията на свидетеля Винарска, при попълването на декларацията на П., е присъствала неговата майка.

При така установеното, касационният съд намира, че атакуваното решение е законосъобразно, поради което следва да бъде отхвърлена подадената касационна жалба.

Наложено административно наказание е в близост до минималния размер, като няма основание за неговото намаляване, тъй като е видно, че са били наети две непълнолетни лица и освен това едното от тях е пострадало, поради което наказанието е определено съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН.

При така установеното, касационният съд намира, че от страна на СРС е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка и в съответствие с това правилно е приложен закона, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.

63, ал. 5 от ЗАНН (в действащата към настоящия момент редакция), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 26. 11. 2020 г. по НАХД № 810 / 2020 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 104-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [жк], [жилищен адрес] ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.